

Разне примедбе стижу на рачун оних који су се окупили на антифашистичком протесту у суботу 11. октобра. Каже им се: “Каква сте ви левица, кад сте на страни власти?”, “обезбеђује вас полиција а ви сте, као, анархисти!”, “Жарко Кораћ и Ненад Чанак марширају заједно са вама, а ви сте, као, комунисти?” Укратко, замера им се што су на страни јачега. А да се ово још и додатно подвуче, служе аргументи у којима се помињу припадници неонацистичких удружења као “прави припадници ниже класе”, деца избеглица, деца радника, на коју су се, пак, сада окомили “вечити студенти” и остала “НАТО-стаљинистичка” багра. На такве и сродне примедбе мора се одговорити недвосмислено да левица није гадљива кад је власт у питању. “Губитницима транзиције” није циљ да се жале и да кукају, већ да преузму власт, те да постану победници у политичкој арени.

Што се тиче ниже класе из које, без сумње, долази већина која се прикључује неонацистичким удружењима, ту треба подсетити на старе добре концепте лумпенпролетеријата, односно пролетеријата. Није довољно то што су они ефективно “деца ниже класе”; они тек треба да освесте своју припадност нижој класи, тј. да се освесте као пролетеријат. Дакле, ефективно, они јесу припадници ниже класе, али су као такви на позицији лумпенпролетеријата, све док се код њих не појави перцепција класне борбе, из које онда тек могу да се “трансфигуришу” и да постану пролетеријат.

Ради се овде о уцени, о подмуклим калкулисањима с десна, којима је циљ да се левица задржи на маргини. Задатак левике данас јесте да прозре оваква и слична лукавства, која хоће да левицу задрже на месту хистерика који се непрестано жали, али који ништа не ради да би променио стање какво га је затекло. Такође, треба у овом случају јасно уочити да Ненад Чанак и Жарко Кораћ с једне стране, а с друге организације као што су “1389” јесу узели учешћа у овом скупу, али су сви они узели учешћа прикључујући се левичарски профилисаним организацијама. Значи, левичари су били потребни њима, а не обрнуто, што је јако битно овде имати на уму.

Наравно, увек се може причати о томе да ли су они који су данас наступили као левичари довољно лево, да ли су се у идејама које их воде поткрале неке идеје које не припадају том регистру, итд. Али, то је интерно питање саме левике. Оно се мора решавати, али не на штету саме левике.

Што се тиче саме структуре ситуације ових протеста, последњих дана је било много оних који су испостављали теорију завере типа: “Они су сами направили своје неонацисте да би имали против кога да се буне”. Одговор на ово требао би да буде: “Чак и да јесмо, па шта онда!” Ја лично и професионално не видим будућност тог и таквог субјективирања, преко изузимања једног, какво је до сада, те какво ће још неко време бити у оптицају у свим процесима конституисања одређене позиције. Сличне приче су својевремено причане о Коштуници, који је “изгубио Косово да би имао за шта да се бори”, затим, слична прича је и она о Израелу, који сам држи Палестину на растојању од себе баш зато да би Јеврејима дао разлог да буду на опрезу, да буду сложни, итд. Нацисти се као такви субјективирају преко искључивања Јеврејина, или овог или оног, док се традиционални социјализам субјективирао преко искључивања “класног непријатеља”.

У чему је проблем с тим да се нађемо на страни јачег?

Пише: Владан Миланко

понедељак, 13 октобар 2008 11:58

Тако је то радило, и тако то још увек ради. Кажем “још увек”, јер не видим да ће још дуго моћи тако, јер времена се мењају, и биће потребно изумети сасвим нови и друкчији начин структурирања. Али, за сада, односно, сада и овде, ово је довољно добро, јер ово ради. Да бих показао ко сам ја, морам да упрем прстом у оно што ја нисам. Сад, одакле то што ја нисам, ко га је, када и како направио, друга је прича. Ради се о политичкој борби, ради се о структурирању одређене политичке позиције, где је ова и оваква субјективација сасвим легитимна. Ако је овакав начин структурирања легитиман за друге, зашто сада приговарати легитимности истога када је левица у питању?

На истој овој линији, треба се запитати, да ли они који данас приговарају левици што отворено иде ка томе да покаже да жели власт, да ли исти они, који су у доба цветања национализма без икаквих проблема причали, као што и данас причају, о “духовним вредностима”, али који су, у исто време, итекако били присутни на свим позицијама власти, имају макар икакву легитимацију да данас неком замерају што је на страни јачега? Пред левицом се данас налази мноштво изазова, мноштво “камења кушње”, али ово сигурно није један од њих.